87. številka. Ljubljana, v torek 19. aprila. XX. leto, 1887.

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejeman za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanja na dom računa se po 10 kr. za meec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poštnina znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr. če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnišvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravništvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Nemarnost v domačem taboru.

Naše novine se mnogo trudijo, da bi narod obudile in vnele v njem čut do lastnega prava v javnem življenji, in ne mogli bi zanikati, da vsaj razumništvo se ne zaveda narodnih dolžnostij. Pač pa se glase prepogoste, vender vseskozi opravičene pritožbe, da slovenskim narodnjakom nedostaje mnogo mnogo od zavesti do izvrševateljnosti ali dejateljnosti, kakor bi rekli naši veliki krvni bratje na vztoku. Razumništvo naše v resnici premalo skrbi, da bi se narod dejanski poprijemal tega, kar mu je dovoljeno, ali kar so mu naši zastopniki priborili tu pa tam.

Z malenkostimi, to je res, se ne rešimo; ali če opuščamo vsako manj važno stran, potem si tudi poti ne pripravimo do velikega, izdatnega ter konečno odločilnega. Potem sami sebe postavljamo v nasprotje s pritožbami, katere ponavljamo zaradi majhnih stvarij, dokler se nam ne dovole. Ako so pritožbe zaresne, opravičene, potem smo dolžni tudi z zaresno voljo poprijeti se tega, kar nam je bilo prikračeno do te ali one dobe.

Naposled nam je pomisliti, kako delajo v naših deželah Nemci in Italijani, in tu vender ne bo noben Slovenec trdil, da je naš narod, ali da so Slovani v obče v politiki modrejši od Nemcev in Italijanov, katerih ponovljeno taktiko odobruje in potrjuje sto- in stoletna skušnja in zgodovina teh narodov. Saj ob vsaki priliki sami skušamo, kako so previdni, premeteni in v vsakem pojedinem slučaji zmagovalci nad nami, če tudi je pravica na naši strani.

Oglejmo si samo nekatere točke. Tu in tam so hodili ukazi in spisi celo iz c. kr. davkarskih uradov mej slovenski narod v nemškem ali italijanskem jeziku. Povprek je zdaj dovoljeno zahtevati slovenščino na takih ukazih in spisih. Vprašamo, ali zahteva slovenski narod povsod, da se mu s te strani izvršuje jednakopravnost? In če se to ne godi, ali skrbé rodoljubi raznih krajev dovolj zato, da bi se narod poučil primerno v tem oziru? Najhujše ponižanje tiči vender v tem, da se narod še tam ne zaveda svojih pravic, kjer prinaša žrtve, ki ga drugače pritiskajo itak hudo.

Kakor se sliši, so pošte na Slovenskem tu in tam jako nemarne v izvrševanji narodne jednakopravnosti. Vlada je vsaj na poštah dala ukaze, da se imajo uradniki držati strogo v zmislu strank, torej v zmislu narodne jednakopravnosti, če so te stranke dovolj zavedne. Kaj pa hočejo uradniki storiti, če Slovenci sami ne gledajo, da bi dobivali slovenskih tiskovin za pošto, ali če sami zahtevajo take tiskovine v neslovenskem jeziku? Najhujše je pa še to, da razumniki naši meni nič tebi nič vzamejo take tiskovine, kakor jih jim kdo ponudi. In če delajo razumniki tako, kaj je pričakovati od nepoučenega, priprostega naroda? Ali se brigajo rodoljubi dovolj, da bi pravo zavest obudili v narodu tudi za ta del?

Na Slovenskem ravno c. kr. pošta dela velike napake s tem, da si napravlja pečate s pokvarjenimi slovenskimi krajnimi imeni. Tu se stavlja celo tuje ime namesto domačega, tam se kvari isto slovensko krajno ime v sredi ali pa na konci. S Primorskega dobivamo v jednem in istem slovenskem imenu obe vrsti takih napak; posebno radi pridevajo tu domačemu imenu laško glasniško končnico na pr. o. Ali pa je bilo že slišati, da bi se dotične občine, dotični zastopi ustavljali takemu kvarjenju, katero ima svoje korenine v nevednosti ali pa celo v namerah, ki nasprotujejo slovenski narodnosti?

Veliko se je že govorilo o napačnih napisih krajnih imen, ki so brati na železničnih progah. Kedaj pa je bilo slišati, da bi se slovenski zastopniki na odločilnih mestih ustavljali takim pokvekam? Najhujše je pa to, da po slovenskih zemljah stavljajo ravno železnice samo tuja imena, v tem ko prezirajo domača slovenska popolnem. Kje so bili slovenski zastopniki, ko so se zidale železnice, in ko so se dajala krajem in postajam samo tuja ali pokvečena domača imena? In je bilo že slišati, da bi slovenski zastopniki zahtevali, da se popravi, kar se je pokvarilo ali celo preziralo v prejšnjih desetletjih?

Sedaj ravno so zagnali iredentovski Tržaški listi šum in hrup zastran namere, da bi se na Herpeljski železnici napravili tudi slovenski napisi. Že je slišati, kakor da bi hoteli lahonstvu ustrezati tudi v tem pogledu. Bomo videli, kako bodo slovenski državni poslanci protestovali proti nameram, ki naravnost žalijo slovensko narodnost. Naš narod ima vso pravico, odločno zahtevati, da se slovenski zastopniki ne udajo tam, kjer so mu hočejo z nova natepsti poniževalne krivice.

Poniževalno je to, da se na slovenski zemlji, še celo v prometu hoče občevati z našim narodom jedino v tujščini. Nemci sami jadikujejo sedaj, da je Tridentinsko že vse prešinjeno od iredentovskega duha; to pa zato, ker so lahonstvu šli na roke, tudi kjer ni bilo potreba. Ravno iz tega bi morali spoznati. kako uporablja isto lahonstvo krivice nasproti drugim narodnostim konečno proti državi sami. S tem da lahonstvo tujči kraje, razglaša po najkrajši poti tudi primorske dežele kot italijanske. Državne stranke torej na prvem mestu vsa, zlasti pa slovanska desnica mora celo v interesu države zahtevati, da se stavijo na Primorskem tudi slovanski napisi in to ne samo na novi Herpeljski železnici, ampak tudi po drugih progah, kjer so doslej zanemarili to dolžnost nasproti državi in Slovanom.

Slovenski, kakor v obče slovanski državni poslanci, imajo pač vzgledov na nemških zastopnikih, ti so n. pr. lani zahtevali, da se na Češkem odstranijo celo mejniški kamni jedino zaredi tega, ker so na njih napisi, ki pričajo o državnopravnih in zgodovinskih razmerah češke krone. Tu so nemški poslanci celo zahtevali, da se krivica namesti, kjer vlada še pravica. Toliko veča dolžnost je na slovanski desnici, da postopa skupno, kjer se pojedinim narodnostim gode stare in nove krivice. Da bi se Slovani okoriščevali potom krivice, tega oni ne zahtevajo od svojih zastopnikov. S tem pa smo prišli ravno do interpelacij, katere se od slovanske strani doslej opuščajo ali popolnem ali pa v preveliki meri.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 19. aprila.

Gospodska zbornica imela bode dné 22. t. m. prvo sejo po veliki noči. Na dnevnem redu je prvo branje Schmerlingovega predloga, da se voli odsek, ki bode pretresoval poslednji jezi-

LISTEK.

Mabel Vaughan.

(Roman. V angleškem spisala Marija S. Cummins, poslovenil J. P—ski.)

Osmo poglavje.

(Dalje.)

„Oh, Roza!“ vzkliknila je s toli silovito skesanostjo, da je ta celo bolno deklico prestrašila, „sramujem se same sebe! Želela bi, da bi bila vsaj na pol toli dobra, kakor si ti! Moje bolečine neso prav nič v primeri tvojim, in vender sem samo sebe in druge nesrečne delala; ti pa znaš vse gledati od boljše strani.“

Roza je sestro skrbno v oči pogledala ter ljubko odgovorila: „O, Lidijica! ni čuda, da tebi srce upada. Ti imaš toli dela in toliko ljudij zadovoljiti, ko jaz imam potrpeti le s samo seboj. Vso noč sem mislila na te ter želela, oh, kako sem hrepenela, da bi te le jedenkrat videla in izvedela, kako se ti godi, in ali sta dečka zelo neporedna in ali moraš dolgo v noč čakati gospe Leroyeve. Lidijica, ti si pač zelo trudna, kaj ne?“ nadaljevala je, ko je videla, kaka obupno se je bila žalostna sestra k njej na posteljo usedla. „Uleži se za nekaj minut k meni ter se malo počij.“ Roza je objela sestro. Ko se je zadnja ulegla k njej, nadaljevala je z milim glasom: „Lidijica, povej mi kaj o njih!“

„Kaj naj ti povem?“ vprašala je Lidija.

„Oh no, vse, kar ti dela največ skrbij.“

A tega Lidija ni mogla. Ko je videla Rozino potrpežljivost, izginili so jej vse male skrbi in sitnosti minolega tedna v nič; tako ni mogla bolnemu otroku poročati ničesa, kar jo je zadelo in kar je zanjo imelo toli nesrečne nasledke.

„Povedati ti čem“, rekla je za hip se obotavljaje, „povedati ti čem, koga sem danes videla. Toli lepa je, kot — — —.“

„Kot gospa Leroyeva?“ segla jej je Roza v besedo.

„O da, gotovo!“ odgovorila je Lidija z glasom, iz katerega se je lahko sklepalo, da se jej je primera kaj neprimerna zdela.

„A sprva si jo ti držala za zelo zalo?“

„Tako? No sedaj mi ni več zala. Gospica Mabel jej kar nič ni podobna, če prav je nje sestra“ In Lidija se je kar vsa ogrela, vzdignila je glavo z blazine, podprla je z roko, oči uprla v Rozo ter je jela popevati gorečo pohvalnico o svojej novi in toli ljubeznjivi mladi prijateljici.

Ko je dalje pripovedovala, podoba je bila, da je tudi Rozi navdihnila svojo navdušenost, kajti ko je Lidija pretrgala svoje živo pripovedovanje, vskliknila je bolnica z največjim zanimanjem: „Povej mi še več! Kaj pa je rekla Aliku? Ali se jej je dopadal?“

Ker se je Lidija bila jedenkrat udala, popisala je na drobno Mabelin pohod razen onih podrobnostij, ki so se na njen prepir z gospo Lerojevo in na sledeče odpuščenje iz službe ozirale.

„Sveža, pametna in lepa! ravno kar došla s kmetov!“ rekla je Roza vsa zamišljena. Oh, kako rada bi jo videla!“

Lidija je vzdihnila misleč, kako neverjetno je, da bi ta želja jej se izpolnila.

„Ali jo bodeš ti zopet videla?“ rekla je Roza z vpraševalnim glasom.

„Morebiti!“

„Ali si bodeš zapomnila vse, kar bode rekla ali storila, da mi bodeš to zopet povedala?“

„Skusila bodem.“

Ravnokar s kmetov!“ govorila je Roza s samo seboj. Kako bi me veselilo videti koga, ki bi bil

kovni ukaz pravosodnega ministerstva, in drugo branje zakona o preskrbovanji vojaških udov in sirot. Vitez Schmerling bode obširno utemeljeval svoj predlog in gotovo jako brezozirno napadal pravosodno ministerstvo.

V **naučnem ministerstvu** se sedaj bavijo z raznimi reformami gimnazij. Pred vsem se namerava nekda premeniti metoda o poučevanji starih jezikov. Do sedaj so nekateri profesorji pre davali latinščino in grščino preveč učeno in filozofično, to hoče ministerstvo nauka zabraniti. Nadalje ugibljejo, bi li ne bilo umestno, da bi se učenje prirodoznanstva na nižjih gimnazijah opustilo.

Vnanje države.

Izjava vodje **bolgarske** opozicije, da opozicija ne bode priznala posojila, katero bi dobila sedanja vlada, ni ostala brez uspeha. Angleška tvrdka Baring je vsled tega pretrgala pogajanja o posojilu z bolgarsko vlado. Načelnik bolgarskih železnic Matejkov odpotoval je v Berolin, da bode skušal ob Sprevi dobiti kako posojilo. Vlada je pripravljena zastaviti železnico Varna-Ruščuk za posojilo. Najbrž pa tudi Nemci ne bodo Bolgarom pomagali iz denarnih zadreg, kakor jim Angleži neso.

Mej **srbsko** opozicijo navstal je razpor zaradi vnanje in notranje politike. Zmerni radikalci in narodni liberalci osnovali so novo stranko, ki bode imela nov svoj list. Nova stranka bode nekda le stvarno nasprotovala vladi, a ne osobno, hkratu pa pobijala odločne radikalce in Ristićeve pristaše. Sicer se je pa večkrat že govorilo o razporu srbske opozicije, toda do sedaj so bile to le bolj vladne želje, zategadelj tudi sedaj še moramo počakati, da se stvar bolje pojasni. Nekaj radikalcev pa že do sedaj ni podpiralo Ristića, ampak vlado, zlasti taki, ki so se nadejali dobiti kako dobro državno službo.

Kakor se poroča iz Carigrada, ni res, da bi bil **ruski** veleposlanik obljubil **Turčiji**, da jej bode kmalu naznanil povoljnega kandidata za bolgarski prestol. Dokler bode vladalo sedanje bolgarsko regentstvo, Rusija najbrž nobenega novega kandidata predlagala ne bode. Katkov svetuje v svojem listu vladi, da naj odločno postopa nasproti Turčiji. V kritičnem trenutku se bode sultan, kakor navadno, močnejšemu udal, da se le izogne kacemu konfliktu.

Ruski gubernator v Baku-u, generalni major Hübsch pl. Grossthal, izdal je povelje, da se poveljstvo ladijam, ki vozijo po Hvalinskem morji, ne sme izročevati inozemskim kapitanom. — Novi zakon o obdačenji potnih listov stopi v veljavo s 1. majem. Kakor so proračunili, donašal bode ta davek na leto nad milijon rubljev. Razen tega bode pa imel tudi to dobro posledico, da ruski državljani ne bodo tako pogostem zahajali v inozemstvo in po nemških in francoskih mestih trosili denarjev.

Turčija nič prav ne zaupa, da bi se ohranil mir, zategadelj je naročila znova za $4\frac{1}{2}$ milijona topovih krogelj pri Kruppu. Z Gruzonom se je pogaja zaradi večjih naročil železnih oklepov za nove oklopnice. V turških morskih arzenalih se hitro delajo nove ladije.

V Parizu bivajoči uplivni Rusi nekda pregovarjajo **francoske** odločujoče kroge, da bi se razstava odložila na 1890. leto, kajti potem bi se morda udeležila tudi Rusija, ko bi ne bila baš ob stoletnici francoske revolucije. Francoska vlada pa nekda ni voljna odložiti razstave, če tudi se je ne udeleže monarhistične države. Sedaj se vlada pogaja z Anglijo, če se bode udeležila razstave. Kakor kažejo dosedanja pogajanja, nadejati se je, da bodo Angleži se oficijalno razstave udeležili. — Déroulède odložil je iz rodbinskih ozirov predsedstvo lige patrijotov.

Nemčija hoče še bolj utrditi vse vzhodne in zapadne trdnjave. Napraviti hoče razne nove nasipe, da sovražnik ne bode mogel tako lahko streljati na mesta. Nemčija je v vednem strahu, da je ne napadejo od dveh stranij in zategadelj tako hiti z oboroževanjem.

Kar se tiče **afganskega** vprašanja pravijo „Moskovskija Vjedomosti“, da je kakih 200 štirjaških verst več ali manj popolnem jednako za Rusijo, toda vsaka prijenljivost bila bi pa zanjo škodljiva. V Londonu se dosti ne brigajo za afgansko vprašanje. Angleška vlada se bode najbrž skušala izogniti vojni z Rusijo, dokler ne dobi kakega zaveznika. „Köln. Zeitung“ piše se iz Londona, da se dobro vidi, da Anglija ne misli braniti Rusom pota v Herat, kajti za utrdbe tega mesta se ni dosti storilo. Da bi Angleži začeli vojno zaradi Herata, so le prazne besede. Vsi veščaki vedo, da bi se bil Herat dal z majhnimi stroški tako utrditi, da bi ga 10.000 mož lahko uspešno branilo pred vsakim sovražnikom. Ko bi Angleži res hoteli Herat braniti pred Rusi, morali bi ga bili močno utrditi. Kaj se je pa storilo poslednji čas v tem oziru? Nič druzega kakor da so Afgani malo popravili stare utrdbe in požgali nekaj vasij, da si jih Rusi ne prisvoje. Anglija ni ničesar storila, če tudi dobro ve, kako se Rusi pripravljajo, da je v Čardčni na Oksusu že 2000 Rusov, da so v Mervu nakopičili velike zaloge živeža in streliva, da po gorenjem Oksusu že vozita dva ruska parnika, da Murgabsko dolino z napeljavanjem vode hočejo hitro premeniti v rodovitno polje in posušiti veliko barje Tejend Svang. Jasno je, da Rusija hoče tukaj hitro pripraviti žitnico, da se bode lahko preživela velika vojska. Razen tega pa Rusi hitro delajo ceste in železnice. Angleži tudi dobro vedo, da se Rusi že dalj časa prizadevajo pridobiti domače indijske kneze na svojo stran, kar gotovo ne utrjuje angleškega gospodstva v Indiji. Ako se vse to pomisli, je takoj jasno, da Anglija ne misli braniti Herata, ampak hoče pred Rusi braniti le črto Kabul-Kandahar. Tod delajo utrdbe in hitro grade železnico v Kandahar. Nič ne bode čudno, če prej ali slej zvemo, da sta se Anglija in Rusija tako sporazumeli, da si Rusi prisvoje Herat.

Dopisi.

Iz Litije 18. aprila. [Izv. dop.] Da lepo petje veliko pripomore k narodni probudi, to je povsod pripoznana resnica. Zato nahajamo po vseh deželah pevskih društev v obilem številu.

Tudi pri nas v Litiji se je pred dvema letoma osnovalo tako društvo, ki nam je z lepimi domačimi pesnimi napravilo že marsikak prijeten večer. Žali Bog, da se v novejšem času hoče značaj tega društva, ki je bil dosedaj čisto slovensk, nekaj kaziti. Nek velik gospod, kateremu je „die Wacht am Rhein“ najlepša pesen tega sveta, ni dal miru, dokler se ni osnoval nekak mešani zbor, ki bo pre peval tudi nemške pesni, ter hoče skupaj nastopati z našim pevskim društvom. Našim dosedanjim pevcem, to seveda ni po volji, in so se proti taki mešanici izrekli. Ali omenjeni veliki gospod jih je osorno po nemško zavrnil rekoč, da bodo nemške pesni za nakit ali zabelico (als Aufputz) slovenskim pesnim. Mi narodnjaki moramo pač protestovati proti takim nazorom, kakor da bi slovenska pesen potrebovala kakega nemškega obrobka ali nemške zabele. Mi prav lahko izhajamo brez vsake tuje primesi in se trdno nadejamo, da se naši domači pevci ne bodo dali zapeljati, da bi postali narodne zmede, pol tiča in pol miši.

Iz krškega okraja 17. aprila. (Zborovanje „Pedagogiškega društva“ dne 14. t. m. v Mokronogu na Dolenjskem.) Točno ob 10. uri otvori predsednik društvu g. Fr. Gabršek zborovanje, ter vse došle gg. učitelje, gospice učiteljice in goste prav prijazno nazdravi. Zapisnik zadnjega zborovanja se prebere in odobri. Za tem se preide k naslednjim točkam. Prvi je govoril g. učitelj Ravnikar s Krškega in sicer „o napakah pri vzgoji“. Ta je vsa predbacivanja in napačne misli, ki jih ima občinstvo v obče in sploh nasproti šoli in učiteljstvu, da sta ta dva faktorja temu kriva, da je mladina dan danes tako neotesana in zasurovela, prav dobro zavrnel. Pomisliti je treba, da je bilo že od nekdaj tako, da so vse slabe pojave, izvirajoče iz naroda, kaj radi pripisovali šoli — oziroma učiteljskemu osobju. Kdo je bil n. pr. kriv v 17. stoletji, da je ljudstvo tako moralno propalo? Kdo drugi, kakor grozovita 30letna vojska, ki je toliko zla napravila v celi Evropi! Kakor se je pri tacih in jednacih okoliščinah že od nekdaj pokazal kak moder in pameten mož, spoznavši popačenost ljudstva, tako je tudi v tedanjih slabih časih stopil na površje učenjak, pedagog prve vrste vseh časov in vseh narodov J. A. Komenski, ki je celemu svetu glasno klical: „Boljšo generacijo doseči je jedino mogoče s pametno in pobožno vzgojo“. Ta glas so slišali knezi in vladarji — in jeli so zares skrbeti za boljšo vzgojo mladine . . . Tudi sedanji časi so nekako podobni onim za časa Komenskega, kajti nevarnost nam preti — ne od strani svetovne vojske, temveč od strani slabe domače vzgoje (se ve ne povsodi!). Nezmisel je, ker šoli in učiteljstvu podtikajo, da je mladež od dne do dne bolj neotesana in surova. Šola stori vse, kolikor ji dopuščajo moči in za to postavna sredstva. Toda kaj pomaga, ako šola še tako uspešno vzgoja, če pa jej dom vse pokvari. Stariši so tisti faktor, ki bi v prvi vrsti morali skrbeti za boljšo vzgojo svojih otrok. Potem še-le pride šola na vrsto. — Sploh pa učiteljstvo nikakor ni kos vsega storiti, kar se od njega zahteva. Na to g. poročevalec še prečita nekaj pisem, ki jih je bil že jedenkrat priobčil javno, v katerih razkriva občne napake pri telesni in duševni vzgoji mladine — zlasti pa v teh biča nespametne matere, ki bolj gledajo na telesno razvijanje svojih hčera, nego pa na lepe duševne čednosti. — Žalostno, da je danes to tako v navadi!

Za tem je govoril o šolskih vrtih gosp. Gebauer, učitelj od sv. Trojice. Le-ta je poudarjal šolskega vrta drevesnico, kar je tudi prav. Saj največ dobička od vrta ima občina potem, ako se v njem leto za letom vzgojuje obilo žlahtnih drevesc.

Ali kaj nam pomaga govoriti, če pa šolske občine malo — ali prav nič ne store za povzdigo šolskih vrtov! Tudi šolske gosposke v tem oziru premalo store. Želeti bi bilo, da se prej, ko je mogoče, kaj uspešnega stori. Sam učitelj vsega ne more storiti, ako ga merodajni krogi ne podpirajo v težavnem poslu, ali pa če mu občina vedno polena pod noge meče in ga s tem le opovira — namesto da bi mu pomagala. — Nekateri so pri tej točki izrekli mnenje, da bi bilo dobro, ako bi

---

ravnokar s kmetov prišel.“ Uboga Roza je svoje žive dni videla le mestne ulice in zemlja zunaj mesta bila je v nje mislih prav pozemeljski raj.

„Roza“, rekla je Lidija z nadepolnim glasom, „ozdraviti se moraš, in bodoče poletje lahko pojdeva na staro pristavo.“

Roza je zmajala z glavo in potem, ko bi jej bilo nekaj v misel prišlo, rekla šepetaje: „Lidijica, kje pa je Ivan?“

„Odšel je z Bobom Martinom“, odvrnila je Lidija in v nje besedah se je glasilo nekaj stare grenkosti. „Lehko se tudi sama vrnem“, nadaljevala je vzdignivši se z Rozine postelje, „ker najbrže ga do jutri zjutraj ne bode domov!

„Da, da povrne se!“, rekla je Roza zaupno; povrne se, da mi bode ob desetih dal nekaj kapljic. Tega še nikdar ni izpozabil, odkar si ti bila odšla. Ali bode kmalu deset?“

„Dosta manj pač ne more biti“ rekla je Lidija. „Jaz pojdem po klobuk in pogledam, ali so se mi črevlji posušili.“

Ta trenotek zaslišal se je Ivanov glas v prodajalnici. Ko prav je cerkvena ura bila deset, stopil je Ivan po prstih v Rozino sobo s čašico in steklenico v roki. Lidija še ni bila odšla, ampak je nevidena sedela za posteljo. In Bob Martin sam bi se bil temu, kar so nje oči sedaj gledale, komaj čudil manj, nego se je čudila Lidija.

Ali je bil to isti Ivan, oni ropotajoči in čestokrat zanikerni dečko, ki je sedaj pri luči stal ter kaplje skrbno štel? Ali je to bila njegova surova roka, ki je sedaj sestro ljubko objela, nje glavico na svojo ramo položila in zdravilo k nje ustnim pritisnila? Pa pred vsem: Ali so to bili njegovi surovi in pusti glasovi, ki so jo sedaj ljubeznjivo vprašali: „Rozica, ali se kaj bolje počutiš?“

Da, bil je Ivan; o tem ni bilo dvomiti; kajti izpolnivši svojo nalogo kot strežnik pri bolnici vrnil se je v sobo, kamor mu je tudi Lidija precej sledila, ter jej je nemudoma znova pokazal svoje staro svojstvo s pretrganim in osornim nagovorom: „No, Lida! Ali si še tu?“

„Seveda sem še,“ odvrnila je Lidija malo razdražena, malo užaljena, da Ivan tako čmerno ž njo občuje. „Kaj si mislil, da bi se bila sama vrnila?“

„Ivan!“ poklicala je Roza v bližnji sobi.

V trenotku stal je tik nje.

„Ti spremiš Lidijo domov?“

„Da.“

„In potem se povrneš k meni?“

„Da.“

„Ti si pač blag dečko!“

„Roza, lahko noč,“ rekla je pripognivši se na posteljo, da je sestro poljubila; Ivan je bil mej tem šel po kapo. „Reči ne morem, kedaj te zopet obiščem. Daj to materi, ko odidem. Lehko noč, ljubica!“ in izročila je Rozi bankovce, katerih uboga mati ni bila hotela vzeti.

Pot v gostilno je bila neprijetna; dežilo je še vedno in vse je bilo v vodi. Ivan in Lidija sta nagloma stopala, pa neprestano molčala; Ivan je hodil naprej, Lidija pa je za njim kolikor mogoče ogibala se luž po tlaku. Oba sta imela svoje misli, oba sta se morebiti nekoliko sramovala poprejšnje svoje čmernosti, gotovo pa ni nobenega mikalo govoriti, kajti Lidija je naglo izrekla lehko noč! in čmerno jej je odvrnil brat: lehko noč! In to je bilo vse, kar se je mej njima zgodilo.

Deveto poglavje.

In večkrat, dasi modrost čuva, sumnja spava.
Pri vratih modrosti, in priprostosti
Izroči svojo nalogo, ker dobrotljivost
ne misli nič slabega,
Ker se nič slabega ne vidi.

Minulo je mnogo tednov, katere se je Mabel skoro neprestano razveseljevala. Vkljubu vsej previdnosti novošegnega razkoša mora biti mestna kra-

„Pedagogiško društvo“ ustanovilo svojo drevesnico, iz katere bi društveniki dobivali proti majhni odškodnini potrebnih divjakov. Za sedaj se ni še nič natančnega ukrenilo, ker ta zadeva pride še letos v razgovor pri občnem zboru.

O „domačih nalogah na kmetih“ je govoril g. Gantar s Studenca. Ta je izrazil misel, da bi bilo najbolje „domače naloge na kmetih“ opustiti (sosebno spisavanje s črnilom v zvezke in na papir) ter je priporočal samo izdelovanje nalog na tablicah. Tu smo slišali razno mnenje. Nekateri so bili za to, drugi zopet proti. Vsaj se je ravno v tej zadevi že mnogo govorilo in pisalo. Res je, da ravno „domače naloge na kmetih“ delajo učiteljem mnogo preglavice. Navadno je to delo zaman, ker nobeden kmetskih šolarjev naloge v šolo ne prinese. Uzroke temu je navedel g. poročevalec in vsi smo bili njegovih mislij. Vender pa je tudi tukaj potreba „srednje poti“. Nesmo za to, da bi se „domače naloge“ opustile (vzlasti v višjih oddelkih ne), pa tudi ne za preobilne naloge. Vse, kar je prav, primerno in koristno dotičnim krajevnim razmeram. Učitelj sam najbolje ve, kaj ima storiti, uvaževajoč tudi vednosti in nadarjenost svojih šolarjev (šolaric).

Da bi se vse „domače naloge“ spisovale na ploščicah, skoro ni mogoče, ker učenci višjih oddelkov navadno teh že nemajo. — Sploh pa je g. poročevalec svoj govor prav marljivo sestavil.

Dan in kraj prihodnjemu zborovanju določi odbor sam. Tudi se je sklenilo, da se letos še posebej tiskajo „društvena pravila“. Druzih pojedinih nasvetov ni bilo.

G. predsednik zahvaljuje se g. poročevalcem za trud ter sklene zborovanje s trikratnim „slava in živio“ klicem na našega prvega pokrovitelja šolstva, presvetlega vladarja Frana Josipa.

Jako dober in primeroma ne drag obed smo imeli pri županu g. Pišmahtu, kjer smo se mej raznimi govori in napitnicami prav dobro zabavali. Tudi so nas počastili s svojo navzočnostjo vsi zavedenci iz Mokronoga (mej njimi starosta učiteljstva v našem okraji, umirovljeni ondotni učitelj g. Potokar, kateremu je g. Ravnikar posebno laskavo napil), ter pokazali so s tem, da so prijatelji šolstva in napredka. Živeli vsi vrli Mokronožanje, ki ste vneti za pravo narodovo prosveto! — Vsa čast in hvala tudi učiteljema iz Mokronoga, ki sta šolo tako lepo okrasila!

Predno pa končam, še nekaj. Čudno se nam zdi, da se našemu društvenemu zborovanju odtegujejo nekatere gospice učiteljice! Mari mislijo, da so bolj učene (ka li?) kakor učitelji? Znamenito je, da nista prišli blizu domača učiteljica gospica Bauer in sosedna iz Št. Ruperta gospica Regnard. — Kaj ne, vrli narodni učiteljici — vzgojiteljici?!

Domače stvari.

— (Vabilo k LXXVI. odborovi seji) „Matice Slovenske“ v sredo 27. aprila 1887. l. ob 5. uri popoludne v Matičini hiši na Kongresnem trgu št. 7. Dnevni red: 1. Potrjenje zapisnikov o LXXV. odborovi seji in o XXII. rednem velikem zboru. 2. Naznanila prvosedstva. 3. Volitev predsednika, njegovih namestnikov, blagajnika, pregledovalca društvenih računov, ključarjev in poverovateljev zapisnikov. 4. Volitev odborovih odsekov. 5. Poročilo tajnikovo. 6. Posameznosti. V Ljubljani dné 15. aprila 1887. Josip Marn, prvomestnik.

— (Dobro zavrneno izzivanje.) Znan rodoljub nam piše: Preteklo soboto bil sem v cirkusu Frankloff. Ko so bile druge točke končane in nastopi ravnatelj ter naznani, da pridejo sedaj na vrsto v Ljubljanski okolici nakupljeni voli, izpregovori poleg mene sedeč gledalec: „Aha, jetzt kommen die krainischen Studenten!“ Na to ga jaz po strani pogledam, drug poleg njega sedeč gospod ga pa posvari: „Seien Sie vorsichtig, so etwas zu reden ist gefährlich!“ Zopet ja pogledam in ko končajo voli prvi del svoje uloge in to pohvalno, obrnem se proti njima rekoč: „Nicht wahr, mein Herr, diese krainischen Ochsen würden sogar auf eine deutsche Universität passen, da sie in drei Wochen deutsch gelernt haben!“ Ko sem to izpregovoril in pokazal resen obraz, sta se kar izgubila in odšla, kar mi je bilo jako neljubo, kajti jaz sem se oziral, da bi dobil kakega znanca, da bi mi bil povedal imeni teh dveh junakov, ki niti v javni predstavi ne moreta brzdati svojega izzivajočega jezika.

— (Domača umetna obrtnost.) Gospa Marija Hlavka, ki se že peto leto uči na strokovni šoli na Dunaji, bila je te dni v Ljubljani in razkazavala svoja raznovrstna dela. Veščaki njena dela hvalijo kot izborna. Da morajo res izborna biti, posneti se more iz tega, da se je več njenih del nakupilo za cesarski dvor in se pismeno o teh delih izrazila jako laskava pohvala.

— (Ljudska kuhinja v Ljubljani,) ustanovljena v aprilu 1877, praznovala bode letos svojo desetletnico, katero je društveno vodstvo definitivno na 8. dan maja določilo. Slavnost desetletnice pričela se bode ob 9. uri v nunski cerkvi z mašo, katero bode služil gosp. kanonik monsignor Luka Jeran, pri kateri bode ves odbor in vsi delujoči člani „Ljudske kuhinje“ in h kateri se spodobno vabijo vsi dobrotniki in pospeševatelji tega prekoristnega zavoda. — Ob 11. uri bode brezplačen obed za d'jake in vsakdanje goste, ob 12. uri pa za siromake iz ubožne hiše. Ker pa društvena sredstva ne zmorejo troškov za brezplačni obed 400 osobam, prosi društveno vodstvo vse blage dobrotnike in prijatelje „Ljudske kuhinje“ najuljudneje za podporo. Doneski v denarji, živež, pivo in vino bodo dobri došli in vsprejemata jih društveni načelnik g. c. kr. stotnik Vincencij Hübschmann na Rimski cesti štev. 2 in društveni blagajnik g. c. kr. stotnik Matija Zitterer, vitez de Casa Cavalchina, na Starem trgu št. 34. Občinstvo Ljubljansko je že pri mnogih prilikah pokazalo svojo darežljivost in svoje blago srce, nadejati se je torej, da bode ob desetletnici svojo naklonjenost v dejanji izrazilo „Ljudski kuhinji“, ki je v resnici prekoristen zavod. — Vodstvo, kakor vsi, ki se za Ljubljansko „Ljudsko kuhinjo“ zanimajo, — zmatrajo za svojo glavno nalogo, da dobiva v „Ljudski kuhinji“ učeča se mladina, bodočnost dežele, za nizko ceno zdrave in tečne hrane. Društvo se neprestano trudi, da bi to nalogo vsestransko in popolnem pogodilo, pri čemer ga najbolj podpirajo dame, ki neumorno leto za letom delajo v „Ljudski kuhinji“ in tako vzdržujejo ta humanni zavod. Dasi je več dam v „Ljudski kuhinji“ delujočih, bilo bi vender želeti, da bi še nekatere gospé in gospodične blagovolile pristopiti, posebno sedaj, ko nastane lepši čas, in bode katera delujočih dam za nekaj časa odpotovala. Ker društveno vodstvo neumorno vrši svojo težavno nalogo, se bode milosrdno občinstvo Ljubljansko temu pozivu, oziroma prošnji gotovo primerno odzvalo ter „Ljudski kuhinji“ naklonilo izdatne podpore.

— (Stava.) Mlad Ljubljančan stavil je z več gospodi za 100 gld., da pride peš iz Ljubljane v Kranj in nazaj v desetih urah. Dandanes, ko se sport na vse načine uganja, ta hoja pač ni kaj posebnega, vsekako pa je dokaz, da ima dotični gospod še čile noge in da ga še ne lomi — putika.

— (Razstava fotografij na steklo) bode samo še do sobote odprta. Na vrsti so sedaj Nemčija, potovanje ob Reni in Švica. Za otroke ustopnina 10 kr.

— (Nezgoda.) Dne 15. t. m. predpoludne odtrgal se je nad cesto mej Mlini in Bohinjsko Belo kos skale ter ubil 15 letno Ivanko Soklič iz Bohinjske Bele.

— (Premene pri učiteljstvu na Kranjskem.) G. Ivan Kremžar, četrti učitelj v Šent Vidu pri Zatičini, je dobil tu drugo učiteljsko službo. — G. Ivan Bajec, začasni učitelj na Brezovici, je dobil def. uč. službo v Polhovem Gradci, in g. Alojzij Pin, zač. učitelj v Polhovem Gradci, pride pa na Brezovico. G. Josip Turek, učitelj v Grahovem, je za trdno postavljen. — Gspdč. Marija Stuchly, učiteljica v Šent-Vidu pri Zatičini, je za trdno postavljena na tretjo učiteljsko službo v Senožečah. — Gspdč. Neža Levstik, učiteljica v Senožečah, in Julijana Gula, učiteljica na Blokah, sta se službi odpovedali. — G. Matija Japel, učitelj v Senožečah je umrl.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Madrid 19. aprila. Bivšega francoskega maršala Bazaine-a napal včeraj Francoz, kateri je hotel, kakor pravi, svojo domovino maščevati. Bazaine ranjen z bodalcem na glavi, a nekda ne težko. — Parobrod „Bahia“ na braziljskej obali trčil z drugo ladijo in se potopil. Sedemdeset osob utonilo.

Rim 19. aprila. Princ Battenberg incognito v Napolj dospel.

London 19. aprila. Dolenja zbornica vsprejela v drugem branji irski kazenski zakon.

Krakovo 18. aprila. Pri Kraszewskega pogrebu kljubu neugodnemu vremenu ogromna udeležba. Osemsto vencev iz vseh krajev sveta pokriva krsto. Prvi govoril je predsednik poljski akademiji dr. Majer. V Marijni cerkvi govoril je poslanec Chotkowski. Na hišah so črne zastave. Iz Pruske Poljske in iz Galicije mnogo deputacij.

Monakovo 18. aprila. Nadvojvoda Albrecht popoludne odpotoval. Princ regent in vsi princi bili so na kolodvoru prisotni.

Ajaccio 18. aprila. Ponesrečeni parobrod „Thasmania“ držal je 6000 ton in imel na krovu 120 potovalcev in 161 mož osobja. Včeraj rešili so 74 žensk in otrok, danes ostale. Poveljnik, 2 častnika in 22 indijskih kurilcev poginilo.

---

sotica jako trdnega zdravja, da raznovrstnega škodljivega upliva kar nič ne občuti. Da si je Mabel bila navadno krepkega zdravja, vender ni bila zavarovana zoper združene moči razburjenosti in upehanosti. Kar nenadoma se je bila prehladila in mrzlica jo je poprijemala; to jo je nazadnje prisililo, da se je vsakteri družbi odtegnila. Sedaj se je morebiti prvikrat prepričala, kako močno so vsi v očetovski hiši zanjo skrbeli. Ljubeznjiva skrb očeta, neprestana in potrpežljiva postrežljivost tete in Henrikova bratovska paznost in požrtovalnost presegale so daleč vse veselje, katero so jej mnogobrojni šopki in lističi sožalovanja na nje napravni mizici napravljali, In nekaj dni resnobne bolezni pa naslednji teden počasnega ozdravljenja imela je obilo prilike spoznavati in primerno ceniti vrednost domače sreče, ki so jo doslej bliščeče veselice novošegnega in posvetnega življenja zatemnevale.

To začasno in usiljeno ločenje od družbe zgodilo se je ob času, ko je Mabel jela zavedati se velike jednoličnosti v onih krogih, ki so po Ludvikinih besedah ves svet obsegali. Nekaka čestihlepnost občudovanej biti, in ono prirodno veselje, da so jo zaradi nje stanu in krasote toliko občudovali, zaslepili so jo zares nekaj časa nasproti neslanosti in puhlosti, iz katerih sta izvirali; tudi so jo mična oblačila, radostne veselice in novošegni razkoš zanimali le toliko dolgo, dokler so jej bili novi. Pa nje čutstvo je bilo tudi prekrepko in sveže, da bi mogla neprestano veseliti se istih vedno ponavljajočih se povabil, in to tem manj, ker se je nje razum prilično uprl neskončnemu ponavljanju neumnih dogodbic s plešišča, s katerimi so se krogi gospe Leroyeve navadno kratkočasili.

A navada je železna košulja. Najbrže bi ne imela Mabel toli trdne volje, da bi bila ta čarobni krog novošegnega življenja prodrla, ko ne bi jo bila sila z železno roko prisilila. Nje radostno srce je nahajalo razna sredstva in pota, po katerih je pri domačem ognjišči veselje uživala in je tudi drugim napravljala; in večkrat jej je vest hudo očitala prejšnje zanemarjenje ljubega doma, katerega je nje prisotnost celo v bolezni s solnčnim svitom obsevala.

Teta Sabija je bila vsa prerojena, odkar je bila toli srečna, da je živela v Mabelini družbi ter jej kot bolniška strežnica stregla. Gospod Vaughan je odhajal zjutraj dosta pozneje v kupčijsko opravilnico ter je vse večere prebival z družino v čitalnici, kjer pa niso nikdar bili razviti mnogobrojni zemljekazi in načrti, s katerimi se je njegov duh navadno pečal. Henrik bil je nenadoma rešen mnogobrojnih povabil v družbe, imel je dovolj časa teti in Mabeli čitati in Mabeli francoske pesni prelagati, pa dražiti teto zarad neprimernih nogovic, katere je najrajše narejala; res v družbini sobi je to vsakdanje delo zamenjavala z ličnejšim in bolj gosposkim, a v sobi pri bolnici je je z veseljem zopet nadaljevala. Njih zavite meče in skrčeni prstje so neprestano zanimali Henrikovo vobraznost, tako da jo je vpraševal, za katere živali so pač nje nogovice. Dasi nikdar ni izvabil drugega odgovora nego tega, da je pač uboga noga, ki ne bi svojej nogovici dala primerne podobe, videl se je vender ves zadovoljen, da je z bistroumnostjo sam se dalje bojeval. Ta novi red ga je nedvomneno toli osrečeval, da je le redkoma za dalje časa šel iz doma. Pregnala ga je vsakrat le gospa Leroyeva, ki je vsak dan prihajala bolnico pogledat; šumenje nje oblačila je vselej bratu dajalo znamenje, da je melodijo neke opere žvižgaje od doma odhajal.

(Dalje prih.)

„LJUBLJANSKI ZVON“

stoji (192—16)

za vse leto gld. 4.60; za pol leta gld. 2.30; za četrt leta gld. 1.15.

Zahvala.

Iskreno zahvalo izrekam gosp. **Franu Polanšeku,** kateri me je otel pretekle dni velike škode, kajti ozdravil mi je mojo nagloma tako nevarno zbolelo kobilo, da sem bil že obupal, da bi okrevala. Kljubu temu deloval je gosp. Polanšek vstrajno in rešil nalogo, skoro neverjetno. V kratkem času ozdravil je kobilo, da je zopet čvrsta kakor pred boleznijo. Priporočam tedaj slednjemu, ki potrebuje živinozdravniške pomoči, gosp. Polanšeka, ki je zveden in za nesljiv.

V Mirkah pri Vrhniki.

(266) **Štefan Furlan.**

Listnica upravništva: Gosp. M. Mulej v Niž. Uralskem. Za poslanih 15 rubljev smo dobili 16 gld. 50 kr., t. j. ravno za tri četrtletja — od 12. aprila 1886 do 12. januvarja 1887. Hvala!

Loterijne srečke 16. aprila.

Na Dunaji:	67,	63,	90,	57,	78.
V Gradci:	84,	22,	81,	40,	12.

Tujci:

18. aprila.

Pri **Slonu:** pl. Pazza iz Londona. — pl. Haan F. in K, Patzer z Dunaja. — Fischer iz Prage. — Kovač iz Inomosta. — Sverljuga iz Ika. — Bothe iz Gradca. — Murschetz iz Ptuja. — Tuječ iz Idrije. — Rubritius iz Kamnika. — Schečeg iz Kranja. — Vavken iz Cirkelj. — Miklavčič iz Trsta. — Wittenik, Giglianovich iz Zadra. — Hartmann iz Opatije. — Badovinac, Flisanič, Faber iz Karlovca.

Pri **Maliči:** Dr. Kornhuber, Kuhn, Stuska, Odenthal z Dunaja. — Dörfer. — Fonzari iz Stenovic. — Ehrlich iz Gradca. — Ranzinger iz Kočevja. — Schwarz iz Trsta. — Paulin, Spitz, Löwensohn z Dunaja. — Titz iz Gorice

Pri **Virantu:** Laure iz Rudolfovega. — Fleš iz Slavinje.

Pri **južnem kolodvoru:** Stuzin iz Ljubna. — Spiner iz Gradca. — Blinke, Straschill iz Ptuja. — Kalčič iz Gorenjskega.

Umrli so v Ljubljani:

15. aprila: Reza Zurhalek, uradnikova vdova, 67 let, Dunajska cesta št. 25, za vodenico.

16. aprila: Helena Milavc, gostija, 73 let, Kurja vas št. 10, za otrpnenjem pluč.

17. aprila: Frančiška Malin, posestnica, 66 let, Kravja dolina št. 24, za oslabljenjem.

18. aprila: Amalija Janežič, privatnega uradnika žena, 39 let, Tržaška cesta št. 3, za vnetjem trebušne kožice.

V deželnej bolnici:

15. aprila: Josip Ameršek, sirota, 10 let, za jetiko.

16. aprila: Marija Krvina, gostija, 42 let, za jetiko. — Jakob Pirc, gostač, 70 let, za starostjo.

17. aprila: Janez Waidhauser, dninar, 30 let, za jetiko.

V vojaškej bolnici:

16. aprila: Jakob Pastorello, umirovljeni c. kr. stotnik, 65 let, za mrtvoudom na možganih.

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mokrina v mm.
18. aprila.	7. zjutraj	744·68 mm.	3·8° C	sl. svz.	jas.	0·00 mm.
	2. pop.	741·24 mm.	8·0° C	z. svz.	jas.	
	9. zvečer	740·21 mm.	3·0° C	sl. jz.	jas.	

Srednja temperatura 4·9°, za 4·4° pod normalom.

Dunajska borza

dne 19. aprila t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

		včeraj			danes
Papirna renta	gld.	81·60	—	gld.	81·65
Srebrna renta	„	82·40	—	„	82·—5
Zlata renta	„	113·10	—	„	113·25
5% marcna renta	„	97·65	—	„	98·—
Akcije narodne banke	„	876·—	—	„	876·—
Kreditne akcije	„	284·—	—	„	284·10
London	„	126·75	—	„	126·80
Srebro	„	—·—	—	„	—·—
Napol.	„	10·03	—	„	10·03½
C kr. cekini	„	5·96	—	„	5·96
Nemške marke	„	62·25	—	„	62·30
4% državne srečke iz l. 1854	250	gld.	129	gld.	25 kr
Državne srečke iz l. 1864	100	„	165	„	50 „
Ogerska zlata renta 4%			101	„	95 „
Ogerska papirna renta 5%			88	„	65 „
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.			105	„	50 „
Dunava reg. srečke 5%	100	gld.	116	„	— „
Zemlj. obč. avstr. 4½% zlati zast. listi			126	„	50 „
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice			—	„	— „
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice			100	„	50 „
Kreditne srečke	100	gld.	178	„	50 „
Rudolfove srečke	10	„	18	„	50 „
Akcije anglo-avstr. banke	120	„	106	„	50 „
Trammway-društ. velj. 170 gld. a. v.			232	„	— „

Naznanilo.

Trda in mehka sobna tla maže in voščeni in ja tudi suha **voščeni s krtačo** za 30 kr. in višje

Jurij Mihelačič, (269—1)

snažitelj sob, Stari trg štev. 28, III. nadstropje.

Vnanje naročnike tudi hitro in ceno postreže.

CIRCUS FRANKLOFF

v mestnej jahalnici.

Da se ustreže **mnogim** željam velečastitega občinstva, **bode tukaj še nekaj predstav.**

Danes zvečer ob ½8. uri

velika gala predstava

z novim programom,

posebno se mora omenjati: **Mr. MARZETTA,** fenomenalni zvijalec (schlangenmensch). Atletinja in topniška kraljica **Josipina** (Aida). **4 izučeni čudoviti voli.** Prvikrat: **Lepa mlinarica,** komična pantomima.

Jutri v **sredo** popoludne ob 4½. uri: **Posebna popoludanska predstava.** Vsak odraščeni ima pravico jednega otroka — **brezplačno** — seboj pripeljati. **Zvečer velika predstava.** (271)

Naznanilo.

Z odlokom visoke c. kr. deželne vlade v Ljubljani so občini Loški potok **štirje letni** in **živinski semnji** dovoljeni, in sicer: na dan **3. februvarja, 2 aprila, 7. junija** in v **ponedeljek po Malem Šmarnu;** ako je pa kateri teh dnij na kako nedeljo ali zapovedan praznik, bo somenj na prvi sledeči delavni dan.

Ker pa letos dne 2. aprila somenj še ni mogel biti, je dovolila visoka c. kr. deželna vlada z odlokom z dne 12. aprila t. l. št. 3824, da sme somenj izjemno biti letos na dan **23. aprila** v Loškem potoku.

Županstvo občine Loški potok,

dné 17. aprila 1887.

(270—1) **Janez Knaus,** župan.

V „Narodni Tiskarni“ v Ljubljani

prodajajo se

Jurčičevi zbrani spisi

po znižani ceni.

1. zvezek: Deseti brat. Roman.

2. zvezek: I. Jurij Kozjak, slovenski janičar. Povest iz 15. stoletja domače zgodovine. — II. Spomini na deda. Pravljice in povesti iz slovenskega naroda. — III. Jesensko noč mej slovenskimi polharji. Črtice iz življenja našega naroda. — IV. Spomini starega Slovenca ali črtice iz mojega življenja.

3. zvezek: I. Domen. Povest. — II. Jurij Kobila. Izvirna povest iz časov lutrovske reformacije. — III. Dva prijatelja. — IV. Vrban Smukova ženitev. Humoristična povest iz narodnega življenja. — V. Golida. Povest po resnični dogodbi. — VI. Kozlovska sodba v Višnji Gori. Lepa povest iz stare zgodovine.

4. zvezek: I. Tihotapec. Povest iz domačega življenja kranjskih Slovencev. — II. Grad Rojinje. Povest za slovensko ljudstvo. — III. Klošterski žolnir. Izvirna povest iz 18. stoletja. — IV. Dva brata. Resnična povest.

5. zvezek: I. Hči mestnega sodnika. Izvirna zgodovinska povest iz 15. stoletja. — II. Nemški válpet. Povest. — III. Sin kmetskega cesarja. Povest iz 16. stoletja. — IV. Lipe. Povest. — V. Pipa tobaka. Povest. — VI. V vojni krajini. Povest.

6. zvezek: I. Sosedov sin. — II. Moč in pravica. — III. Teléčja pečenka. Obraz iz našega mestnega življenja. — IV. Bojim se te. Zgodovinska povest. — V. Ponarejeni bankovci. Povest iz domačega življenja. — VI. Kako je Kotarjev Peter pokoro delal, ker je krompir kradel. — VII. Črta iz življenja političnega agitatorja.

Zvezek po **60 kr.,** eleg. vezan po **1 gld.** Pri vnanjih naročilih velja poštnina za posamični nevezani zvezek 5 kr., za vezani 10 kr.

Dijaki dobivajo Jurčičeve „Zbrane spise“ po 50 kr. izvod, ako si naročé skupno najmanj deset izvodov.

Prodajajo se v (79—14)

„NARODNI TISKARNI“

v Ljubljani,

Kongresni trg, Gledališka stolba.

VIZITNICE

priporoča

NARODNA TISKARNA

v Ljubljani.

Usojam si svojim p. n. gospodom naročnikom uljudno naznanjati, da sem vsled tukajšnjih priporočil za več mesecev povabljen za v moj strok spadajoča dela **v Dalmacijo** in vsled daljših priporočil v **Črnogoro** in **Bosno.**

Zahvaljuje se za dosedaj izkazano zaupanje, prosim še za daljše zaupanje po mojem povratu v Ljubljano, katero si bodem skušal varovati in ohraniti s solidno izvršitvijo vseh v moj strok spadajočih del.

Klavirje najznamenitejših firm imam v zalogi za prodaj in za najem. V tej zadevi prosim obračati se do moje žene, dokler sem sam odsoten.

Z velespoštovanjem

Ferd. Dragatin,

ubiratelj, popravljatelj in v najem dajatelj klavirjev, sv. Florijana ulice št. 38, I. nadstropje. (268)

Št. 6994. (272—1)

Razpis konkursa.

Pri I. mestnem otroškem vrtu Ljubljanskem s slovenskim občevalnim jezikom je popolniti mesto začasne

otroške vrtarice

z letno plačo 400 goldinarjev.

Prošnje za to službo, katero bode nastopiti tekom prihodnjega meseca maja, je s predpisanimi dokazili o učni sposobnosti za otroške vrtarice uložiti

do konca aprila

pri **mestnem magistratu Ljubljanskem.**

V Ljubljani, v 18. dan aprila 1887.

Naznanilo.

V četrtek 21. aprila ob 9. uri zjutraj prodajalo se bode po prostovoljni dražbi: **Stara Ljubljanica** ali **Stržen** kakih 17 oral; ob 1. uri popoludne **senožeti** in **njive** za **Medvedco** pri Notranji Gorici kakih 24 oral.

Dné 25. aprila zjutraj ob 9. uri neobdelani, tako imenovani **„Cesarski morost“** kakih 24 oral, blizu velike ceste na Logu.

Dražbe vršile se bodo na lici mesta.

Pooblaščenec:

Jak. Mathian,

(262—2) posestnik v Šiški.

Dober postranski zaslužek!

Gld. 100 do gld. 300 na mesec more pri nas prislužiti vsakdo **s prodajo zakonito dovoljenih srečk** na obročna plačila in to jako **lahko, brez kapitala in brez rizike.** Ponudbe naj se pošiljajo v nemščini na **Hauptstädtische Wechselstuben-Gesellschaft Adler & Co., Budapest.** (188—5)

CACAO

in

ČOKOLADA

VICTOR SCHMIDT & SÖHNE

ki sta pri prvej Dunajskej razstavi kuhinjske umetnosti bili odlikovani z najvišjo odliko, častnim diplomom, sta pristni samo, če imata našo uradno registrovano varstveno znamko in firmo. (856—101)

Dobiva se pri vseh boljših trgovcih in prodajalcih delikates, **v Ljubljani pri g. Petru Lassnik-u.**

Razpošilja se v provincije proti poštnemu povzetju.

VICTOR SCHMIDT & SÖHNE,

c. kr. dež. opr. tovarnarji. Tovarna in centr. razpošiljalnica Dunaj, IV., Allegasse Nr. 48 (poleg juž. kolodvora).

BRATA EBERL

prodajata **najboljše** in **najcenejše**

oljnate barve, lake in firneže

lastnega izdelka, na debelo in drobno, nadalje

prstene in **kemične barve** in **čopiče** ter vse v njijino stroko spadajoče blago. (87—52)

LJUBLJANA. **Za frančiškansko cerkvijo, v hiši gospoda J. Vilhar-ja hiš. štev. 4.** LJUBLJANA.

Izdatelj in odgovorni urednik: Ivan Železnikar.

Lastnina in tisk „Narodne Tiskarne“.